

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

w sprawie **E. Ś.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 maja 2016 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2016 r., odmawiające przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Ł., sygn. IV K [...], zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. II AKa [...],

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania karnego, wskazując, że E. Ś. nie uzupełnił, w terminie określonym zarządzeniem z dnia 17 lutego 2016r., braku formalnego w postaci sporządzenia i podpisania wniosku przez adwokata lub radcę prawnego. To z kolei determinowało uznanie wniosku o zwolnienie od opłaty za bezprzedmiotowy.

Na zarządzenie zażalenie wniósł skazany. Podniósł w nim, że złożył wniosek o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, a w dalszej jego części odwoływał się do argumentacji przytoczonej we wcześniejszych pismach, mającej uzasadniać wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie na uwzględnienie nie zasługiwało.

Wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, musi zostać sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego (art. 545 § 2 k.p.k.), a nadto jego skuteczność uzależniona została od uiszczenia stosownej opłaty (art. 15 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych - Dz.U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 j.t.).

E. Ś. w październiku 2015r. złożył pismo procesowe do Sądu Okręgowego w Ł., tytułując je „wnioskiem”, kwestionujące zasadność wyroku tego Sądu z dnia 30 lipca 2013r., wydanego w sprawie IV K [...]. Pismo to przekazane zostało Sądowi Najwyższemu w styczniu 2016r. E. Ś. został wezwany do sprecyzowania swojego stanowiska zarządzeniem z dnia 28 stycznia 2016r. W odpowiedzi, pismem z dnia 8 lutego 2016r. stwierdził, że jego intencją było złożenie wniosku o wznowienie postępowania w powyższej sprawie. Zarządzeniem z dnia 17 lutego 2016r. został wezwany do uzupełnienia w terminie 7 dni braków formalnych wniosku, przez sporządzenie go i podpisanie przez adwokata albo radcę prawnego oraz uiszczenie opłaty (art. 120 § 1 i 2 k.p.k.). Skazany odebrał odpis powyższego zarządzenia w dniu 23 lutego 2016r. (k.14). Nie zrealizował jednak obowiązku wynikającego z przymusu adwokacko – radcowskiego, ale wniósł o zwolnienie go od opłaty (k.17), deklarując złożenie wniosku przez obrońcę „w niedługim czasie” (k.16v). W takim stanie procesowym w dniu 30 marca 2016r. wydane zostało zaskarżone zarządzenie, odmawiające przyjęcia osobistego wniosku o wznowienie postępowania, w uzasadnieniu którego szczegółowo podano przyczyny tego rozstrzygnięcia.

Instancyjnie oceniając zaskarżone zarządzenie trzeba stwierdzić, że znajduje ono pełne podstawy faktyczne i prawne. Bezspornym jest, że E. Ś. w zakreślonym terminie braków formalnych wniosku nie usunął. Skutkować to zatem musiało, zgodnie z treścią art. 545 § 1 k.p.k. w zw. art. 530 § 2 k.p.k., wydaniem rozstrzygnięcia odmawiającego przyjęcia wniosku, skoro nie spełniał on podstawowego formalnego wymagania, dotyczącego tzw. przymusu adwokacko-radcowskiego. Podkreślić trzeba, że przepis art. 530 § 2 k.p.k. ma kategorię wymowę, obligując – w sytuacji ziszczenia się określonych w nim warunków –

prezesa sądu bądź podmioty wskazane w art. 93 § 2 k.p.k., do wydania takiej treści zarządzenia.

Stanu tego nie może zmienić powołanie się w zażaleniu na to, że skazany złożył wniosek o wyznaczenie mu w postępowaniu wznowieniowym obrońcy z urzędu. Wniosek taki skazany sporządził bowiem dopiero w dniu 16 marca 2016r. (k. 22-23), ale skierował go do Sądu Apelacyjnego w [...], skąd do Sądu Najwyższego wpłynął w dniu 1 kwietnia 2016 r., a więc już po wydaniu zaskarżonego zarządzenia. Gdyby E. Ś. zachował termin wskazany w zarządzeniu z dnia 17 lutego 2016r., mogłoby to skutkować uznaniem, że zgodnie z wezwaniem do usunięcia braków, podjął czynności zmierzające do realizacji wymogu z art. 545 § 2 k.p.k. Tak się jednak nie stało.

Wprawdzie z zachowaniem tego terminu skazany domagał się zwolnienia od opłaty należnej od wniosku, jednakże w sytuacji gdy wniosek nie został sporządzony przez podmiot profesjonalny, rozpoznanie tego żądania stało się bezprzedmiotowe. Zaprezentowane w zażaleniu okoliczności, mające być podstawą wznowienia postępowania, bez spełnienia formalnych warunków określonych procedurą karną, nie mogły być przedmiotem merytorycznych rozważań.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że sama możliwość złożenia wniosku o wznowienie postępowania nie została ograniczona procesowym terminem. Nawet zatem dotychczasowe nieuzupełnienie braków formalnych, nie pozbawia skazanego uprawnienia do ponownego ubiegania się o wznowienie postępowania, ale jednak z respektowaniem wymagań proceduralnych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w dyspozytywnej części postanowienia.